

‘Die stomme zevende-groepers’

Met een uitgestreken gezicht kwam Sandra groep acht binnen.

Meester Willem stond net iets uit te leggen over komma-breuken.

Zachtjes liep Sandra naar haar plaats. Net toen ze wilde gaan zitten, draaide meester Willem Vonk zich om.

‘Wat is dit nu?’ vroeg hij verbaasd. Hij had zo ingespannen staan uitleggen dat zijn bril op het puntje van zijn neus was gezakt. Met grote ogen keek hij naar Sandra.

De hele klas schoot in de lach.

‘Ik moest naar de wc,’ antwoordde Sandra, op een toon alsof ze het belachelijk vond dat de meester ernaar vroeg.

‘Ik heb liever niet dat je onder een uitleg de klas uit loopt,’ zei de meester, ‘dat weet je best!’

‘Ja maar, ik deed het bijna in mijn broek.’

De hele klas zat nu te gniffelen. Van achter uit de klas riep Hans: ‘Doe een luiertje aan!’

Meester Willem mopperde: ‘Wat zijn we weer grappig vandaag.’ Daarna wees hij naar het digibord en vroeg: ‘Wie snapt het nog niet?’

Aarzelend gingen er een paar vingers omhoog.

Willem keek de klas rond en zag dat er steeds meer vingers

bij kwamen. Zogenaamd wanhopig greep hij met beide handen naar zijn hoofd en kreunde: ‘Ik word gek!’

‘Wij ook,’ zei Hans droog. ‘Van die sommen.’

‘Ik begrijp er niks van want volgens mij heb ik het goed uitgelegd, maar jullie snappen er de ballen van. Hoe komt dat?’

Walter, die vooraan bij de tafel van de meester zat, stak zijn vinger op.

‘Ja, Walter.’

‘Het is veel te warm, mees.’

Dat was waar. Het was eind februari, maar het leek wel hartje zomer.

‘Goed,’ antwoordde Willem, ‘dan wacht ik met de uitleg tot het vriest dat het kraakt. Gaan jullie nu maar met je weektaak verder.’

De hele klas begon te protesteren. Daar hadden ze helemaal geen zin in.

Meester Willem maakte er snel een einde aan. ‘Niet zeuren. Als er een beetje goed gewerkt wordt, dan gaan we het laatste deel van de middag naar buiten om te slagballen.’

Willem schoof aan zijn bureau vlak naast het groepje van Walter en wachtte tot het stil werd.

Walter stak zijn duim op en fluisterde: ‘Goed gedaan, Vonkie. Handige truc. Net als mijn moeder. Die zegt altijd: Als je je bord leeg eet, krijg je een lekker toetje.’

De meester grinnikte: ‘Nou, schiet op, aan het werk.’

Al snel was het rustig in de klas en hoorde je alleen nog het zachte gefluister van Willem die uitleg gaf aan kinderen die bij zijn tafel kwamen.

Sandra, die zag dat de meester niet meer op de klas lette,

schoof voorzichtig een briefje naar Maud: Er zitten twee jongens van groep zeven in het schriftenhok. Ze mogen opruimen van Dik. Zullen we de deur op slot doen?

Maud knikte enthousiast en draaide zich om naar het groepje van Hans en Tim. Die zaten bijna allemaal heel serieus te werken.

Hans liet zich een paar sommen uitleggen door Michael, die er ook bij zat en bekendstond als de knapste van de klas. Tim had zijn atlas voor zich en leerde de plaatsen van Azië. De enige die maar zo'n beetje voor zich uit zat te staren, was Otto. Hij had zijn weektaak bijna af, behalve rekenen en hij was nu bezig moed te verzamelen daaraan te beginnen. Hij haatte rekenen.

Otto zag hoe Maud met een briefje zwaaide. Hij stootte de andere jongens aan.

Tim stond op en met zijn atlas in de hand liep hij naar het groepje van Sandra, Maud en Maaïke. Hij deed net of hij een plaats wilde vragen aan een van de meisjes.

‘Waar ligt de Jang-tse-kiang?’ fluisterde hij.

‘Hier,’ zei Maud en tegelijkertijd legde ze een briefje in de atlas.

Rustig wandelde Tim terug naar zijn plaats. Het briefje ging rond in de groep.

Maud stond op en liep naar de gang om zogenaamd naar de wc te gaan. Dat mocht nu, want ze waren aan het werk. Op de gang wachtte ze even en algauw volgde Tim.

‘Kom op,’ zei hij, ‘we zullen die kleuters van groep zeven eens te grazen nemen.’

Het schriftenhok lag aan het eind van de gang. Daar was een smal zijgangetje, waarin naast elkaar drie hokken waren.

Eén ervan was het magazijn voor de schriften, potloden en boeken, dat door de kinderen ‘het schriftenhok’ werd genoemd. Groep zeven, de klas van directeur Clara Dik, zorgde voor het schriftenhok en mocht het zo af en toe opruimen. Tim en Maud bleven aan het einde van de gang voorzichtig staan en gluurden om de hoek van het zijgangetje. Ze hoorden nu duidelijk stemmen.

‘Het zijn Jochem en Tjerk,’ fluisterde Tim. ‘We treffen het.’ Een week geleden was er weer eens een knallende ruzie geweest tussen groep zeven en groep acht. Jochem had toen flink gevochten met Hans en natuurlijk verloren.

Hans was de grootste jongen van groep acht. Met één duwtje lag Jochem op de grond. Jochem was ontzettend kwaad geworden en was Hans opnieuw aangevlogen. Het kostte Hans deze keer iets meer moeite, maar uiteindelijk had hij Jochem op de grond gekregen.

Clara Dik was erbij gekomen en had Hans straf gegeven. Niet eens naar aanleiding van de vechtpartij, maar voor wat er daarna gebeurde: Hans had Jochem overeind getrokken en gezegd: ‘Zo, kleine uk, niet meer vechten met de grote jongens.’ Daarna had hij zich omgedraaid naar mevrouw Dik en gezegd: ‘Maak u niet dik, mevrouw Dik.’

Het was bedoeld als grap. Bij meester Willem kon je dit soort grappen wel maken, maar bij Dik was het gevaarlijk. Want ondanks haar naam, was ze niet echt dik. Misschien een beetje, maar de hele school wist wel dat ze alle moeite deed om niet té dik te worden.

Toen Hans vorig jaar bij haar in groep zeven zat, moest hij steeds een suikerklontje doormidden breken voor in haar koffie omdat ze anders te dik zou worden.

Het was trouwens ook een beetje haar eigen schuld dat de leerlingen grappen over haar naam maakten. Alle andere meesters en juffen mocht je gewoon ‘meester Willem’ of ‘juf Chantal’ noemen, maar de directeur stond erop dat ze ‘mevrouw Dik’ werd genoemd en niet ‘juf Clara’.

Hans had al vaker willen zeggen: ‘Mevrouw, maak u niet dik,’ maar hij durfde het nooit. Na het gevecht op de speelplaats flapte hij het er zomaar uit.

Mevrouw Dik was ontploft. ‘Naar binnen,’ krijste ze. Hans sjokte voor haar uit het gebouw in en kreeg twintig staartdelingen mee naar huis.

Heel groep acht had meegeholpen om ze te maken, maar ze hadden met elkaar afgesproken dat ze groep zeven nog eens goed te grazen zouden nemen.

Nu hadden ze een kans. Tjerk en Jochem zaten in het schriftenhok. Juist die twee!

Tim en Maud slopen op hun tenen naar de deur van het schriftenhok. Ze hoorden dat Jochem en Tjerk het over de Tweede Wereldoorlog hadden. Vooral Jochem was daarin erg geïnteresseerd. Hij wilde net iets vertellen over handgranaten, toen Maud de deur dichtgooide, en Tim de sleutel omdraaide en het licht uitdeed.

‘Shit,’ klonk het vanuit het schriftenhok.

‘Hallo,’ riep Maud, ‘zevende-groepertjes, hoe is het met jullie?’

In het schriftenhok begon Jochem tegen de deur te trappen.

‘Doe open, zeg ik, doe open!’

Tim klopte op de deur en zei: ‘Hé, Jochem, probeer het eens met een handgranaat.’

Het bleef even stil in het hok, toen riep Tjerk: ‘Doe niet zo flauw, Tim. We weten wel dat jij het bent.’

‘En ik!’ riep Maud trots.

‘O nee,’ kreunde Jochem, ‘die stomme Maud is er ook bij.’

‘Stom?’ riep Maud. ‘Een beetje beleefd blijven, anders laten we jullie een week in je hok zitten, zonder eten.’

‘O ja?’ zei Jochem. ‘Als mevrouw Dik zo komt, dan krijgt ze jullie wel. Twintig staartdelingen.’

‘Echt iets voor haar,’ antwoordde Tim, ‘een straf uit de vorige eeuw!’

Maud stootte Tim aan: ‘Kom op, we gaan terug. Laat die twee maar lekker zitten.’

Samen liepen ze terug naar groep acht.

Achter zich hoorden ze vaag het gebonk en geroep uit het schriftenhok. Maar het hok lag in zo’n uithoek van de school, dat je goed moest luisteren om het te horen. Met een grijns kwamen ze de klas binnen.

Inmiddels had iedereen gehoord wat er gaande was. Hans had een briefje rondgestuurd en iedereen zat gespannen te wachten op de terugkomst van Maud en Tim.

De twee kinderen liepen rustig naar hun plaats. Tim stak zijn duim op ten teken dat het gelukt was.

Daarna begon de lol pas echt. Zo onopvallend mogelijk gingen de kinderen om de beurt de klas uit. Eerst moest Hans zogenaamd naar de wc. Bij het schriftenhok vroeg hij vriendelijk of Jochem en Tjerk lekker zaten.

Terug in de klas wachtten de kinderen even, en toen stond Melanie op en verdween naar de gang.

Otto wilde eigenlijk gaan, maar Melanie was hem te vlug af. ‘Die stomme griet,’ fluisterde Otto, ‘altijd haantje de voorste.’ Melanie klopte op de deur van het hok, maar Jochem en Tjerk hadden besloten zich stil te houden.

Melanie vroeg: ‘Zijn jullie niet bang in het donker?’

Jochem kon zich niet inhouden en riep: ‘Barst!’

Giechelend liep Melanie terug naar groep acht. Inmiddels had meester Willem in de gaten dat er iets rommelde in de klas. Hij deelde een paar waarschuwingen uit. Daarna bleef het een minuut of vijf rustig en toen vertrok de volgende naar de gang. Zo ging het nog een kwartier door.

Zeker tien kinderen waren nu al geweest. Toen Maaïke wilde opstaan, werd het de meester te gek.

‘Jullie gaan mij te veel naar de wc,’ mopperde hij. ‘Dat is niet normaal.’

Maaïke bleef bedremmeld staan en keek met haar grote bruine ogen de meester aan: ‘Ik moet echt, meester.’

‘Ik snap er niks van,’ zei Willem. ‘Waar is dat ineens goed voor, dat geren naar de wc?’

‘Het is veel te warm, meester,’ zei Walter.

Meester Willem schoot in de lach. ‘Bij jou is alles te warm, Walter.’

Walter schudde van nee en zei: ‘Maar met die hitte verlaten de sappen sneller je lichaam.’

Willem knikte: ‘O, dát is het. Ik dacht dat dát zweten was, maar bij jullie werkt dat zeker anders. Nou is het uit met die flauwekul. Aan je werk en er gaat niemand naar de wc.’ Maaïke bleef wanhopig staan: zij moest echt! Ze wipte van haar ene been op het andere en keek smekend naar meester Willem.

‘Oké,’ zei hij, ‘jij bent echt de laatste.’ Maaïke rende de klas uit.

De meester begon de klas op en neer te lopen en na een paar minuten was iedereen weer rustig aan het werk. Nu ze toch niet meer mochten gaan kijken, was de lol eraf.

Alleen toen Maaïke terugkwam, werd het nog even onrustig, maar daar maakte Willem snel een einde aan. Maud kreeg haar tweede waarschuwing en dat betekende een kwartier nablijven en een klusje doen voor de meester. Ze wilde luid protesteren, maar zag aan Willems gezicht dat hij nu echt kwaad begon te worden. Daarom besloot ze zich verder rustig te houden. Aan het eind van de middag zou hij wel afgekoeld zijn; misschien dat hij het haar dan zou kwijtschelden.